

РЕШЕНИЕ

№ 42645

гр. София, 19.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 09.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **7869** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на К. М. М. от [населено място] срещу Решение № ПИ-211/07.07.2025 година на Директор ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № Ж-22633/23.06.2025 година по регистъра на ТД на НАП- С., подадена от К. М. М. срещу Разпореждане с изх.№ С250022-137-0003486/05.06.2025 година на публичен изпълнител в Дирекция “Събиране“ при ТД на НАП- - [населено място], с което е отказано да бъдат погасени поради изтекла давност публични вземания.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваното решение. Твърди се, че всяка подадена декларация представлява изпълнително основание и са налице предпоставките за погасяване по давност на публични задължения. Искането за отмяна на решението и потвърденото с него разпореждане, с което е оставено без уважение искането за погасяване по давност на публични вземания. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят- К. М. М. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат И., редовно преупълномощена, от адвокат Р., която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски

Ответникът по жалбата- Директор ТД на НАП-гр. С., редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт М., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна, заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото

доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Срещу жалбоподателя в ТД на НАП- С. е образувано Изпълнително дело №[ЕИК]/2017 година за неплатени от него установени и изискуеми публични вземания

На 30.05.2025 година жалбоподателят- депозирал възражение за изтекла погасителна давност до публичен изпълнител за изтекла погасителна давност по отношение на разнородни публични вземания за данъци и за задължителни осигурителни вноски, подробно описани в искането по образуваното изпълнително дело.

На 05.06.2025 година Публичен изпълнител при ТД на НАП- [населено място] издал Разпореждане № С-250022-137-0003486/05.06.2025 година, с което отказал да прекрати производството по изпълнителното дело за задължения, формирани от данъчни декларации за периода 01.01.2014 година до 31.12.2014 година в общ размер на 2840,68 лева.

На 23.06.2025 година жалбоподателят депозирал жалба до Директор ТД на НАП- [населено място] срещу Разпореждането .

С Решение № ПИ-211/07.07.2025 година Директор ТД на НАП- [населено място] оставил без уважение подадената жалба срещу Разпореждането за отказ за погасяване на публични държавни вземания поради изтекла давност.

По делото са приложени заверено копие на изпълнителното дело, доказателства , че лицето Х. М. заема длъжността- Директор ТД на НАП- С.,представена е Справка в съдебно заседание за погасени по давност публични вземания на длъжника.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.267,ал.2 ДОПК, от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

Обжалваното Решение №ПИ-211/07.07.2025 година е акт, подлежащ на съдебен контрол и при преценката законосъобразността му съдът следва да провери актът , издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са процесуално- правните и материално- правните разпоредби на ДОПК.

Решението е издадено от компетентен орган-това е Директор на ТД НАП-гр. С.- град,на когото изрично по силата на чл.267 от ДОПК е предоставено правото да разглежда жалби срещу действията на публичен изпълнител. Наред с това между страните няма спор,а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Х. Б. М. е временно преназначен на длъжността- Директор ТД на НАП- С. считано от 15.10.2024 година за срок не по- дълъг от 4 години.

Решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му. При издаването му,Директор ТД на НАП- С. е нарушил процесуално правните разпоредби, което е довело и до нарушаване и на материално правните разпоредби на ДОПК.

В разпоредбата на чл.266, ал.1 ДОПК е посочено, че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или вискателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП,а в разпоредбата на чл.267 от ДОПК са визирани правомощията на и съответния териториален директор на ТД на НАП по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител,а самото принудително изпълнение е регламентирано в Глава двадесет и пета на ДОПК-чл.209-269п ДОПК. Съгласно чл.162 от ДОПК, държавните и общинските вземания са публични и частни,,като публични са държавните и общинските

вземания по т. 1 на чл.162,ал.1 от ДОПК за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета; по

По силата на чл.163 ,ал.1 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго. От своя страна, в съответствие с чл.209,ал.1 от ДОПК,принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. По аргумент от чл.209,ал.2 от ДОПК,принудително изпълнение се предприема въз основа на изпълнителни основания, подробно посочени в нормата на този текст, ревизионен акт, независимо дали е обжалван, декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, актовете по [чл. 106](#) и [107](#), независимо дали са обжалвани, решение, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано, влязло в сила наказателно постановление, влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка, разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано, разпореждане по [чл. 211, ал. 3](#), независимо дали е обжалвано.

В конкретния случай, от събраните доказателства и най- вече от Изпълнителното дело, не може да се установи дали е налице изискуемо публично вземане за данъци, за задължителни осигурителни вноски и за други публични вземания, така както е посочено в Разпореждането за отказ да бъдат погасени по давност публични вземания, като и в хода на административното обжалване на Разпореждането такива доказателства не са представени и няма самите Декларации .

Правната регламентация на давността по ДОПК, се съдържа в чл.171 от ДОПК,според която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.Според алинея втора,с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено.Според чл.172 от ДОПК,давността спира когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година, когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането, когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването, когато актът, с който е определено задължението, се обжалва, с налагането на обезпечителни мерки, когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение,а давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната и от прекъсването на давността,започва да тече нова давност.Съгласно [чл. 168, т. 3 от ДОПК](#) погасяването по давност е начин на погасяване на самото публичното вземане. Приложението на тази норма не се дерогира и от разпоредбата [чл. 174 от ДОПК](#), която регламентира единствено хипотезата на доброволно плащане след изтичането на давностния срок и следващите от това правни последици. Следва да бъде отбелязано,че в ДОПК няма легално определение на понятието давност и то следва да се използва от понятието за давност, дадено най- вече в гражданското право.Погасителната давност представлява период от време, определен

от закона, през който субективното право на кредитора не е погасено или казано иначе – не са настъпили юридически факти, които да погасят субективното право на вземане на кредитора. Погасителната давност като юридически факт (разбиран като бездействие на кредитора или ненастъпване на други погасителни обстоятелства) **не погасява правото на кредитора, а поражда материалното право на длъжника да откаже изпълнение**, което е насочено към кредитора. Това обаче не е процесуално право, тъй като за изтекла погасителна давност може да се изразява и извън съдебно, а не само в един съдебен процес. Правоотношението е материално-правно, защото то произтича от материално-правното правоотношение между кредитора и длъжника. Погасителната давност има за главна функция привеждането в съответствие на правното с фактическото състояние – с бездействието на кредитора фактическото положение е, че дадено право не се упражнява и следователно трябва да му се откаже възможността да си го търси по принудителен ред. Позоваването на изтеклата погасителна давност обаче не води до погасяване на самото субективно право, за разлика от придобивната давност, където позоваването на изтекла придобивна давност води до прекратяване правото на собственост за лицето, което не е упражнявало правото си.

Сроковете в крайна сметка създават дисциплина в гражданския оборот, тъй като стимулират кредиторите да упражняват правото си на вземане и допринасят за установяването на обективната истина. От друга страна, неприлагането на служебното начало при давността, дава възможност неблагоприятните й последици да зависят от волята на длъжника (той може и да отрече да се възползва от изтеклата придобивна давност). Общ принцип в прилагането на института на погасителната давност е, че с погасяването на едно вземане по давност не отпада дългът, а възможността за неговото принудително събиране. Предявяването на възражение за изтекла давност е право на длъжника, което той може да не упражни, а да изплати доброволно погасеното по давност задължение. В обратната хипотеза - при изтекла погасителна давност и след позоваване на този юридически факт, е налице основание за прекратяване на действията по принудителното изпълнение на публично държавно вземане от страна на публичния изпълнител. От момента на настъпване на основаниято за прекратяване на принудителното изпълнение същото става недопустимо и следва да бъде прекратено.

Дори и да се приеме застъпваната в гражданско правната доктрина теза, че в резултат на погасителната давност се погасява само правото на принудително изпълнение, От гледна точка на данъчното право и на ДОПК, давността е период от време, с изтичането на който се преклудира правото на държавата да събере едно вземане. Но това само по себе си изключва и правото на държавата да го установи, В чл.222 от ДОПК, изтеклата погасителна давност не е предвидена като основание за спиране на принудителното изпълнение, нито пък е предвидена като основание за прекратяване на принудителното изпълнение-чл.225 от ДОПК.

Нито в Решението, нито в Разпореждането за отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение нито публичният изпълнител, нито Директор ТД на НАП- [населено място] е посочил и не е изследвал въпроса кога длъжникът е следвало да подаде Декларациите за съответните периоди, кога е подадена и кога за всеки един период е следвало да бъде платено задължението по тази Декларация с посочване на конкретни дати, а само бланкетно и с едно изречение в Разпореждането е посочено, че задължението по всички изпълнителни основания не са платени и не е изтекла предвидената 10 годишна давност. Не може да се установи кога е възникнало задължението по всяко едно изпълнително основание,/ като жалбоподателят е поискал погасяване по давност на всички задължения по изпълнителното дело и от Съобщението за доброволно изпълнение е видно, че по Изпълнителното дело има и задължения за 2012 година/, като по отношение на тези задължения няма произнасяне от страна на публичен

изпълнител/, кога е следвало да се плати и дали по отношение на него има предприето действие по принудително събиране и кога е осъществено това, още повече, че се касае за различни по вид възникнали публични държавни вземания, чиято начална дата на погасителната давност е различна за всяко едно от тях. В Решението неправилно Директор ТД на НАП е приел, че Разпореждането е правилно и заместил волята на публичния изпълнител с излагане на собствени мотиви относно началото и края на срока на борене на давността/ отново само за част от задълженията по изпълнителното дело. Директор ТД на НАП- не е изискал самите Декларации не е изследвал въпроса по всяка една декларация и по всяко едно изпълнително основание кога е възникнало задължението за плащане и кога е започнала да тече давността, самите изпълнителни основания не са приложени нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство, а в самото разпореждане за отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение липсват ясни мотиви защо и въз основа на какво публичният изпълнител е отказал да прекрати производството по принудително изпълнение, не се е съобразил с Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. дело № 8 /2019г. на ОСС на ВАС и I и II колегии, няма доказателства кога Съобщението за доброволно изпълнение е връчено на жалбоподателя, както и доказателства за връчване на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки и дали същото е обжалвано от страна на жалбоподателя.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че Решението и потвърденото с него Разпореждане за отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение следва да бъдат отменени и преписката изпратена на публичен изпълнител при ТД на НАП за ново разглеждане, при което публичният изпълнител следва да приложи и разгледа всяка една Декларация и всяко едно изпълнително основание, да посочи кога е следвало да бъде платена / на коя дата, през коя година, да посочи точен падеж на всяко едно задължение по Декларацията и за всички задължения по изпълнителното дело, да отговори подробно на всеки един довод във възражението на жалбоподателя – изтекла ли е или не съответната давност и едва тогава да издава какъвто и да било акт, да се съобрази с Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по ТД № 8 /2019г. на ОСС на В. и I и II колегии, да изследва през течение на давността налице са законови основания за спиране и прекъсване на давността, породени и от действието на други закони.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване.

Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателна, като в негова полза следва да се присъди сумата от 10 лева- внесена държавна такса по сметката на АССГ. Жалбоподателят е представляван от адвокат, като в представения Договор за правна защита и съдействие е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева, платено в брой при подписване на Договора в размер на 400 лева и на 01.07.2025 година сума в размер на 400 лева. Преди да бъде определен размерът на възнаграждението на адвоката, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съгласно чл.8,ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения по дела без материален интерес възнаграждението на адвоката възлиза на 1000 лева/ като предмет на обжалване е Решението на Директор ТД на НАП, което не е с определен материален интерес/, а договореният и платен адвокатски хонорар е в размер на 800 лева и е под минимума, посочен в правната норма, и няма как да бъде редуциран. В полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 810 лева- заплатен адвокатски хонорар и внесена държавна такса.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса

добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия

Воден от горното и на основание чл.268 ДОПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №ПИ-211/07.07.2025 година на Директор ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № Ж-22633/23.06.2025 година по регистъра на ТД на НАП- С., подадена от К. М. М. срещу Разпореждане с изх.№ С250022-137-0003486/05.06.2025 година на публичен изпълнител в Дирекция “Събиране“ при ТД на НАП- [населено място], с което е отказано да бъдат погасени поради изтекла давност публични вземания и потвърденото с него Разпореждане с изх.№ С250022-137-0003486/05.06.2025 година на публичен изпълнител в Дирекция “Събиране“ при ТД на НАП- [населено място],

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ПУБЛИЧЕН ИЗПЪЛНИТЕЛ ПРИ ТД НА НАП-С. ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ И ПРОИЗНАСЯНЕ ПО ВЪЗРАЖЕНИЕТО НА К. М. М. ОТ ГР.С. ОТ 30.05.2025 ГОДИНА ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ТД НА НАП- С. ДА ЗАПЛАТИ НА К. М. М. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 810 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО , КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ТД НА НАП- С..

НА основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.268 ДОПК.

СЪДИЯ: